

Sygn. akt II Ca 66/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Sylwia Kornatowicz (spraw.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Hallada SO Jolanta Pratkowiecka
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko pozwanemu P. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 25 września 2013 roku

sygn. akt I C 753/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 66/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 25.09.2013 r. w sprawie sygn. akt I C 753/13 oddalił powództwo R. M. przeciwko P. S. o zapłatę kwoty 2.000 zł tytułem kary umownej za niewykonanie umowy, zawartej 9.09.2011 r., a nazwanej umową o dzieło. Na jej mocy, wedle ustaleń Sądu Rejonowego, pozwany miał za wynagrodzeniem w ciągu miesiąca roznieść ulotki reklamowe firmy (...) do wszystkich skrzynek pocztowych (a w ich braku do drzwi furtek i lokali) oraz do małych sklepów w P. i okolicach w promieniu 5 km. Pozwany wykonał umowę terminie 14 dni i zwrócił powodowi resztę ulotek, jednakże R. M. stwierdził niewykonanie umowy, odmówił wypłaty wynagrodzenia i naliczył karę umowną. Sąd I instancji uznał, że łącząca strony umowa miała charakter starannego działania, a zatem nie była umową o dzieło, lecz umową o świadczenie usług w rozumieniu art.750 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego

powód nie przedstawił w procesie żadnego dowodu świadczącego o niestarannym działaniu P. S. przy wykonywaniu umowy, natomiast pozwany wykazał swoimi zeznaniami i zawartym na płycie CD dziennikiem wykonania zlecenia, że wykonywał je prawidłowo. Sąd pominął dowód z zeznań powoda, który nie usprawiedliwił skutecznie swojego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 25.09.2013 r.

R. M. złożył apelację od wyroku. Zarzucił w niej wadliwą ocenę zebranych dowodów, nieuzasadnione uniemożliwienie powodowi złożenia zeznań oraz przedstawienia dowodów i w konsekwencji niesłuszne uznanie, że pozwany należycie wykonał umowę. Skarżący podniósł, że z załączonych do pozwu i apelacji dowodów wynika jednoznacznie, że P. S. nie wywiązał się ze zobowiązania, co w myśl §8 umowy uzasadnia obciążenie go karą umowną. Z apelacji powoda można wnioskować, że domagał się on zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie podlega uwzględnieniu.

Przede wszystkim stwierdzi należy, że Sąd Rejonowy nie uchybił przepisom proceduralnym i prawidłowo przeprowadził postępowanie. Powód został szczegółowo pouczony o regułach tego postępowania, zasadach przedstawiania dowodów oraz sposobie usprawiedliwiania nieobecności (karta 46 akt). Sąd I instancji uwzględnił pierwszy wniosek skarżącego i celem przesłuchania stron rozprawa w dniu 19.07.2013 r. została odroczone na 25.09.2013 r. Wezwanie na ten termin R. M. odebrał 26.07.2013 r., czyli w tym samym mniej więcej czasie, gdy powziął wiadomość o rozprawie karnej w Sądzie Rejonowym w Siemianowicach Śląskich (karty 57 i 65 akt). Nie ulega zatem wątpliwości, że powód powinien był i mógł odpowiednio wcześniej zawiadomić Sąd Rejonowy w Lubinie o niemożności stawienia się na rozprawie, a uczynił to dopiero telefonicznie w dniu posiedzenia i nie przedstawił wówczas żadnego dokumentu, potwierdzającego jego wezwanie do innego Sądu. Kopię takiego wezwania złożył powód już po rozprawie w dniu 25.09.2013 r., a zatem niewątpliwie nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa na tej rozprawie, co uprawniało Sąd Rejonowy do pominięcia dowodu z zeznań powoda. Należy jednocześnie uznać, że skarżący miał w procesie zapewnioną możliwość złożenia wszelkich posiadanych dowodów, gdyż postępowanie toczyło się blisko rok, a od otrzymania przez powoda pierwszego wezwania na rozprawę wraz z pouczeniem do wydania wyroku minęły 3 miesiące. Do czasu rozstrzygnięcia sprawy w pierwszej instancji R. M. nie udowodnił swojego roszczenia, natomiast pozwany skutecznie je podważył, uczestnicząc aktywnie w procesie, tj. składając wskazane przez Sąd Rejonowy dowody. Wcześniejsze wydanie nakazu zapłaty oparte zostało na twierdzeniach powoda, jednakże sprzeciw pozwanego twierdzenia te podważył i spowodował konieczność przedstawienia przez powoda kolejnych dowodów, w tym z jego zeznań czy dokumentów powołanych w apelacji. Na tym etapie postępowania są one spóźnione i nie podlegają uwzględnieniu, o czym powód był pouczany (art.381 k.p.c.).

Dowody zgromadzone w pierwszej instancji ocenione zostały przez Sąd Rejonowy z zachowaniem zasady swobody z art.233 k.p.c. Niewykluczone, że zeznania powoda i inne przedstawione przez niego we właściwym terminie dowody mogłyby doprowadzić Sąd Rejonowy do innych wniosków i ustaleń faktycznych, jednakże Sąd ten nimi nie dysponował z przyczyn leżących po stronie skarżącego. Zebrany materiał dowodowy uprawniał Sąd I instancji do poczynienia przedstawionych w pisemnym uzasadnieniu ustaleń, które Sąd odwoławczy akceptuje i przyjmuje za własne. W ich świetle brak podstaw do uznania, że P. S. nienależycie wykonał umowę i że na skutek tego zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda kary umownej. Dlatego zaskarży wyrok uznać należy za słuszny jako odpowiadający ujawnionym w sprawie okolicznościom faktycznym i prawu.

W takim stanie rzeczy apelacja R. M. podlegała oddaleniu jako pozbawiona uzasadnionych podstaw na mocy art.385 k.p.c.

Nie podlegał uwzględnieniu wniosek powoda o odroczenie rozprawy apelacyjnej, złożony bezpośrednio przed jej terminem. Skarżący powołał się na chorobę, a zgodnie z art.214(1)§1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby wymaga przedstawienia stosownego zaświadczenia, wystawionego przez lekarza sądowego. R. M. zaświadczenia takiego nie złożył, gdyż do swojego pisma (w formie fotokopii) dołączył jedynie druk zwolnienia L-4 i zaświadczenie wydane przez lekarza sądowego do rozprawy w innej sprawie, odbytej przed Sądem Okręgowym

w Katowicach w dniu 16.04.2014 r. Nie została zatem spełniona żadna przesłanka z art.214§1 k.p.c., uzasadniająca odroczenie rozprawy apelacyjnej w niniejszej sprawie. Jak wynika ze wskazanego pisma powoda, jego intencją było stawienie się na rozprawie celem złożenia zeznań i przedstawienia kolejnych dowodów na poparcie pozwu, jednakże byłyby to czynności spóźnione, niepodlegające przeprowadzeniu w postępowaniu apelacyjnym, jako że powód mógł ich dokonać w pierwszej instancji i dlatego Sąd odwoławczy nie wzywał powoda do osobistego stawiennictwa na rozprawie apelacyjnej.